

НА БАЛКАНА

Съ навъсено чело, загърнатъ въ плащъ мъгливъ,
Възправа се далечъ Балкана горделивъ,
Въ хайдушкия си блянъ унесенъ и забравенъ,
Подобно воинъ старъ на стража тамъ поставенъ
Надъ младо воинство, въ безкрайни далнини
Разтурено на станъ . . .

Отъ пръвни още дни
Сърцето ми е той омайвалъ и унисълъ;
И днесъ ме носи пакъ къмъ него волна мисълъ,
Далечъ отъ чужди край, отъ чужди брегове . . .
Не роденъ ли ме гласъ отново тамъ зове
И шъпне на душа детинский блянъ чаровенъ,
На миналите дни въ ~~тъм~~ тъмний склепъ заровенъ,
Забравенъ — и за часъ възбленуванъ пакъ сега?
Или по бащинъ край надвластница тѣга,
Съ негодите въ сърце измѣчено сдружена,
И въ тоя горди ликъ таинствено вплѣтена,
Възстава — за да ме отново пакъ замай? . . .

Сърце ми черни дни и дни честити знай,
Полъгвано подиръ невредите световни.
Една ли загуба е то съ сълзи отровни
Оплаквало? Веднѣжъ ли, гордо въ радостѣта,
Възнасяло е то въ безуменъ химнъ света,
И най-високия световенъ даръ — живота?
Орисницата зла, по свой капризъ и сгода,
Ме е оттласвала отъ тозъ къмъ онзи брягъ —
Самотенъ, отчужденъ, за никого недрагъ,
Днесъ тука, утре тамъ неволникъ да се скитамъ
И отъ промяна къмъ промяна да налитамъ,
Безъ отдихъ, безъ запиръ . . . Но въ тия тѣжни дни
На пагубенъ въртежъ, единъ се съхрани,
Все същъ, ненакърненъ отъ никакви промяни,
Величествений ликъ на гордите Балкани,
На моята душа тамъ въ ~~тъм~~ Света Светихъ.